

нали може да играймъ на свини? Ти ще си свинаря, а ние — свинчета. Да си скокнемъ лудо съ четири крачета!

Пакъ не се почудихъ и викнахъ веднага:

— Въ патиланско царство всичко, деца, може! Ще търпимъ юнашки, ако баба после ни добре наложи!

И станаха свинки малкитъ играчи. Най-малкото свинче зина като гарже и почна да грачи:

— Бате Патилане, живъ и здравъ бжди ни! Нали сме свинчета, въ локвата да скочимъ сега позволи ни! Кажй, нали може?

— Може, деца, може! Щомъ Патиланъ сжди, както ви се иска, нека така бжде!

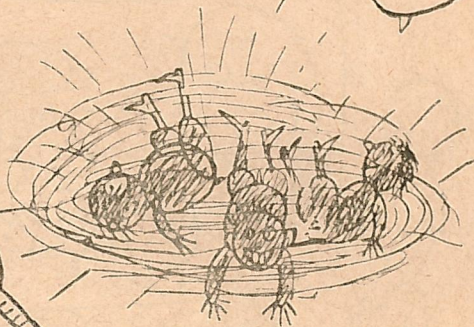
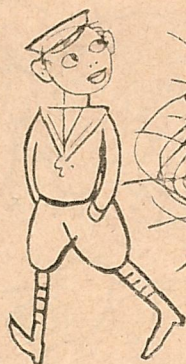
И въ локвата кална скокнаха и тритъ!

Ура! Да живѣятъ смѣхътъ и игритъ!

Но на мойто царство тукъ краятъ настана. Безъ време се върна баба Цоцолана. Свинарь и свинчета тя наредъ подхвана! На славното царство безславенъ край сложи — мене и децата хубаво наложи...

Та така, Смѣхурко. Мене пакъ ме биха. Но малкитъ братя ме поуते-

шиха. Боятъ като мина, тѣ пакъ се разсмѣха, при мене дойдоха, засмѣно казѣха: „Нищо че ни биха, бате Патилане! Боятъ се забравя, смѣхътъ ще остане!“

Поздравъ най-сърдеченъ отъ менъ и отъ мойтъ малки патиланци.

Твой приятель вѣченъ:
Веселъ Патиланчо.